

Forfatter: Udrag fra Varulven

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 118.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366286208/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Maaskee du saae med det samme
Min Glædes evige Grav.»

Hans Sange ere korte og ligesom blotte Themaer til hans melancholiske musikalske Phantasier, som ofte uden Text har bevæget mig saa forunderligt, naar jeg i de dunkle Efteraarsaftener hørte hans Valdhorn-toner i Skoven. At den hemmelige Sorg, han bar paa, var ham selv en Gaade, uforenelig med hans Løse om Menneskenaturens Høihed og Selvstændighed, seer man temmelig klart. Det er som en dunkel Beviøsthed om det mørke Princip i ham selv, der maaskee dog har fremkaldt huii ham ubegribelige Forvandling (eller hvad vi kalde hans Vanvid) har ladet ham føle en dyb Ydmygelse, dog uden sand Ydmyghed, og en Uro, der bortfjernede ham fra sin høieste Kjerlighedens Helligdom og berøvede ham Freden i dens Paradiis. Den Sang, hvoraf jeg uddrager denne Slutning, troer jeg vist at have hørt ham phantasere over paa sit Valdhorn engang i Vinter, da jeg om Natten kjørte i min Slæde forbi Skovriderhuset og saae Lys paa hans afsides Kammer. Der var i de hemmelighedsfulde Toner et blandet Udtryk af Salighed og Fortvivlelse, som vel synes mig kunde været Variationer paa disse Stropher, især paa den sidste, og som klang mig i Sjælen: den hele Nat, ligesom Dissonantserne deri ledte efter deres Opløsning i det gaadefulde Fjerne. Sangen angiver kun Grundaccorderne i den rige Tonephantasie, jeg huii Aften tog hjem med mig:

«Spørg aldrig hvorfor jeg sørger!
Det Een kun i Verden veed;
Men om du saa evig spørger –
Han tier i Evighed.

En Engel kan det ei sige –
En Dævel kan det ei troe:
Jeg elsker og martres tillige –
Er salig og – har ei Ro.»

Den Hemmelighed, han ikke vilde betroet noget Menneske, maa han dog have betroet sig selv, og at det virkelig var huii phantastiske Forestilling om en Forvandling af hans milde, kjærlige Natur til et vildt sønderrivende Uhyre, seer jeg af den følgende Sang, der dog umis-